



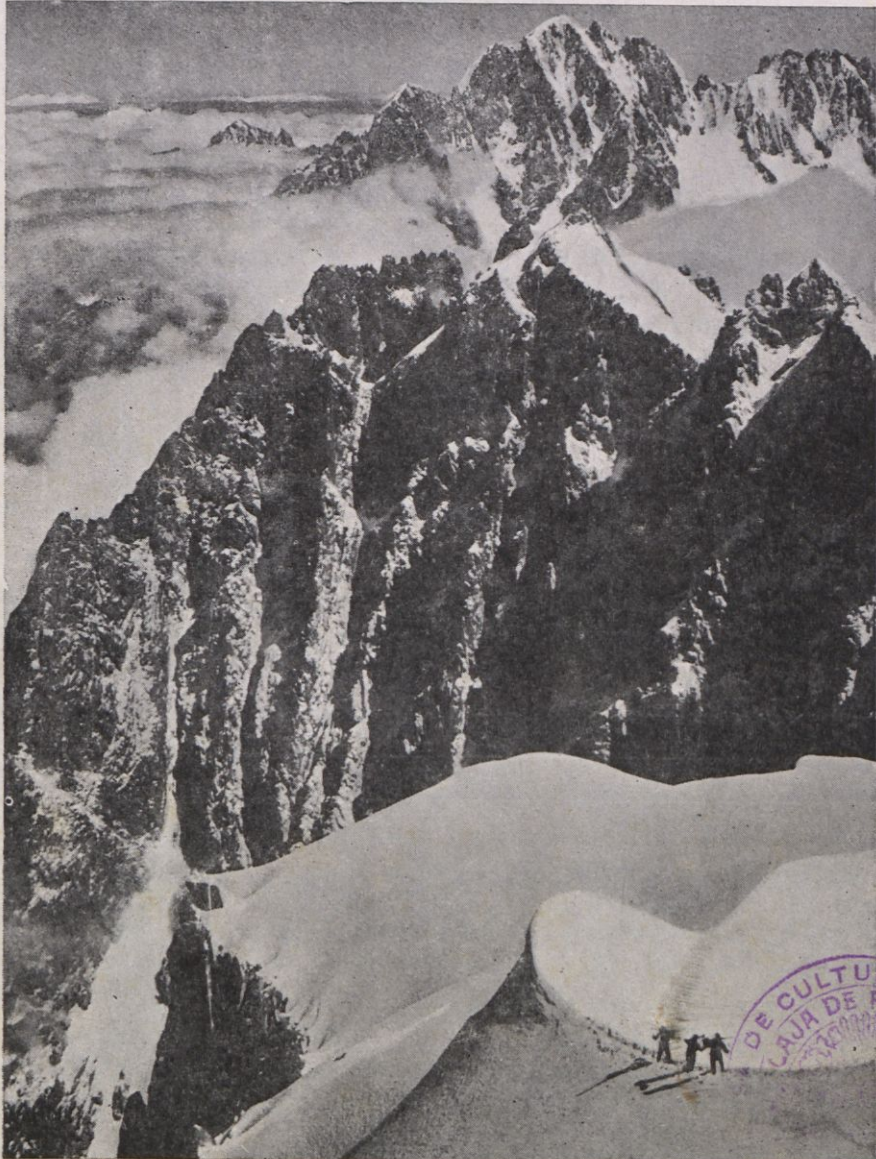
Colla Excursionista Cassanenca

de la U. D. Cassà

CIRCULAR PER ALS SOCIS

Núm. 5

Agost i Setembre del 1964



L'AGULLA VERDA

(Alps de Chamoni)



Embotits i
Conserves
de Carn

La Selva

Josep Albertí Lapedra

CAMPLLONCH

Telèfon núm. 1

CASSÀ DE LA SELVA

Telèfons núms. 122 y 62

Restaurant **Bar-Neda**

de Lluís Vidal

Especialitat en Pollastres
a l'Ast i a la Brasa

Gran varietat de Tapes
per a prendre l'aperitiu



REUNIÓ GENERAL DE SOCIS

El dia 7 d'Agost tingué lloc en el nostre local la reunió general de socis de l'any en curs, en la que sota l'ordre de la lletra circular adreçada als socis s'acordaren els següents punts:

Va cessar de president, el nostre company, en Joaquim Mundet i Creus, el qual va donar les gràcies a tots els qui durant el temps que exercí el seu càrrec col·laboraren d'una forma tan competent i desinteressada pel bon desenvolupament de la Colla.

Fou elegit seguidament per ocupar el lloc de President el company Martí Bosch i Puig. Aquest va presentar la seva Junta que fou acceptada unànimament pels socis.

Quedà constituïda de la forma següent:

President: Martí Bosch i Puig - **Vice-president:** Lluís Pagés i Melchor
Secretari: Lluís Soler i Tubert - **Tresorer:** Lluís Torras i Sucarrats
VOCALS - *Excursionisme:* Montserrat Abulí i Parés, Enric Arderiu i Guitart, Narcís Artau i Valls, i Joan Casabó i Comas.

CULTURALS - *Biblioteca:* Rosa Anglada i Albertí. *Conferències:* Enric Ametller i Abella, i M.^a Dolors Mariné i Figueres. *Butlletí:* Narcís Maymí i Coloreu, Joaquim Mundet i Creus, i Joan Maymí i Coloreu. *Discs:* Pere Pascual i Laromaine, i Josep Mateu i Dalmau.

El nou president elegit, una vegada haver agraït a en Mundet el seu treball en benefici de la Colla, entre altres coses feu ressaltar que tenien cabuda dintre la Junta tots els socis que volguéssin encarregar-se d'alguna nova secció o bé ajudar en les ja existents. Entre aquestes seccions noves, que es podrien formar, va citar-ne una de fotografia i una de cine-forum.

Cal remarcar que l'assistència de socis a la reunió fou molt nombrosa. Agraïm llur assistència amb la què quedà demostrat l'interès que senten per la bona marxa de la Colla.

Homenatge a dos músics cassanencs a Ceret

El passat diumenge dia 23, com tots sabeu, en la vella població pirinenca de Ceret es va celebrar un homenatge a dos músics i compositors de sardanes de la nostra població. Ens referim als tan coneguts Pere Mercader i Andreu, i a Josep Coll i Ligòria. Des d'aquestes planes ens unim al tan merescut homenatge i els desitgem que per molts anys visquin en pau com a premi d'una vida dedicada per compler a aixecar i enlairar els bells costums de la nostra terra.

LA JUNTA

Clixé portada cedit per C. E. BANYOLES

Antecedents de la Sardana (1)

VOLER trobar uns antecedents certs de la Sardana és gairebé impossible. Per això tot el que ací direm és una senzilla hipòtesi.

Si volem arribar als conceptes formatius que donen origen a la idea matriu de la sardana del segle XIX, ens hem de remontar a la Prehistòria.

En primer lloc, tenim les «antigues danses astronòmiques»:

Els pobles prehistòrics, com encara alguns de l'Àfrica d'avui, donen a la dansa un sentit exclusivament sagrat. És molt general entre ells el culte al sol, a la lluna i als altres astres, creient que així tindran l'estima d'aquestes deïtats. I manifesten la seva fervor amb danses fetes en rodona i girant de tal manera que figuri l'evolució dels astres en el firmament. Per exemple, en alguns es feia, i es fa, una dansa a la posta del sol en demanda del seu proper retorn i que amb aquest reneixi la vida.

Aquestes danses astronòmiques han sigut generals de pobles de cultures endarrerides. Després veurem com en trobem a la Catalunya prehistòrica.

En un segon lloc, tenim les anomenades «danses màgiques»:

Son també comuns als pobles endarrerits, i es basen en la «creença que totes les coses de la creació abeeixen per propi impuls, i que tot està animat per un ésser fantasiós que els dóna vida i que les fa obrar segons una voluntat i un ésser propi».

Segons això, es podia obtenir un benefici d'un objecte o d'un ésser viu posant-li al costat un altre que doni idea del què es vol obtenir. El fenomen es produeix per contagi màgic. La manera més normal de fer-ho era per mitjà de la dansa; de danses en rodona al voltant dels objectes esmentats. Per exemple, «quan ha d'emprendre una cacera, es fa una dansa prèvia imitant els moviments propis de la bestiola que es vol heure, en la creença que aquesta es deixarà agofar amb facilitat.

Ara es tracta de demostrar que a Catalunya en tenim d'ambdues classes.

El savi prehistorista alemany Adolf Schulten diu: «De la religió dels ibers poc en sabem. Segons Estrobó (2), els celtíbers i les tribus del N. O. adoraven la Lluna i, durant el pleniluni, davant de llurs ciutats, celebraven festes nocturnes amb danses».

Per tant, dos segles abans de J. C. es feien a Hispània danses astronòmiques, i, concretament, també a Catalunya, puix el N. O. és el golf de Biscaia, o sia un extrem de la serrallada pirenenca, i és a l'altre on va néixer la Sardana, estant històricament demostrat que hi va haver una mateixa cultura al llarg de tota la carcanada pirenenca.

A principis d'aquest segle, en el Cogul, a quinze quilòmetres de Lleida, va ésser descoberta una molt important pintura rupestre en la que, segons interpretació dels prehistoristes, hi és figurada una dansa fàl·lica. Representa una dansa de dones en rodona al voltant d'un home en estat agudat fàl·lic. Ell va nu i les dones vestides. Segons s'ha interpretat és una dansa màgica que, creien, tenia la facultat de fer-les tornar a elles fecundes.

Com acabem de veure tenim dos documents en els quals es troben danses referents a la Catalunya primitiva: màgiques i astronòmiques, que corresponen a la pintura de Cogul i al testimoni d'Estrobó respectivament. ¿Pot la Sardana tenir els seus mes remots antecedents en una d'elles?

La circumstància que les sardanes més antigues siguin de vuit compassos curts i setze de llargs ha menat a creure als estudiosos que els seus orígens són astronòmics. Pel següent: «Els vuit compassos curts, greus, signifiquen les vuit hores de nit greus i serioses, com poc alegre és la fosca que volen simbolitzar; després dels quals ve al contrapunt que simbolitza el cant del gall enunciat de la matinada, i, seguidament, venen els compassos llargs, plens d'alegria en llur to i de vida en llur moviment». Indiquen aquests darrers les setze hores de llum.

També podria tenir un origen màgic, ja que d'aquest tipus n'hi havien de moltes classes i molt variades segons els fins a que estaven destinades. El fet, però, de que les astronòmiques siguin totes d'un mateix tipus sembla que dona a entendre que va arrelar més en els nostres avantpassats.

ENRIC AMETLLER

(1) Aquest treball es basa en el llibre «LA SARDANA», de Joan Amades.

(2) Estrobó, escriptor grec que narrava vida i costums dels pobles que visitava en els seus viatges.

— CAL RECORDAR... —

Mots mal expressats

<i>Riendas</i>	(castellà)
<i>A rienda suelta</i>	>
<i>Pechuga de gallina</i>	>
<i>Apoyarse</i>	>

Ben expressats

regnes (del cavall)
a brida abatuda
pit de gallina
recolzar-se

Mots mal expressats

Iré (del verbo ir) (castellà)

Sin embargo »

Sello »

Tío »

Cenicero »

Ventanilla »

Acera »

Navaja »

Ajedrez »

Aparato »

Mantequilla »

La novia »

Tamaño »

Chófer »

Lejía »

Cerilla »

Aconteixement

Aixis

Dom això

A ca seu

Màpat

Llàpit

Spring (mot anglès)

Veneno

Venenós, venenosa

Ben expressats

aniré

no obstant

segell (de correus)

oncle

cendrer

finestreta

voravia, vorera

navalla

escacs

aparell

mantega

la xicoteta, la promesa

mesura, grandària

xofer

lleixiu

llumí

Esdeveniment

Així

Dona'm això

A casa seva

Mapa

Llapis

Estricada: darrer impuls, cop

de coll, vaitot

Verí: Metzina generalment

segregada per un animal

Tòxic, metzina

DIERESI (¨).- No és accent. Són dos puntents que es posen sobre la *i* o la *u* en el cas de no tenir de dur accent gràfic, (segons les regles publicades) i que no formin síl.laba amb la vocal anterior: Veïna, traduïa, transeünt, reüll, Lluïsa, heroïna, agraiïa, oïda... Però amb accent: veí, traduí, Lluís, agrai, oís.

A més, quan cal pronunciar la *u* en: que, qui, gue, gui. Així: qüestió, obliquïtat, següent, ambigüïtat, qüestionari...

Excepcions: S'escriurà sense dièresi els infinitius, gerundis, futurs i condicionals dels verbs en *ir*, com: atuir, atuint, atuiré, atuiria.

En els mots amb els sufixes *isme*, *ista*: egoisme, assembleïsta. Així mateix no duran dièresi les terminacions llatines en *um*, *us*: aquàrium, Marius, harmonium.

Tampoc no aniran amb dièresi la *i* o la *u* que segueixin als prefixes: *co*, *re*, *auto*, *contra*. Exemples: coincident, (*co* incident); reunificació, (*re* unificació); autoinducció, contraindicar...

Finalment, escriurem amb dièresi les formes del verb reeixir: reïxo, reïxes, reïx, reïxen, reïxi, reïxis, reïxin.

ACAMPADA A MATAGALLS

ELS dies 11 i 12 de juliol els paratges del Matagalls (Montseny) foren escenari per quinzena vegada del tan conegut «Aplec Claretia i Verdaguera al Matagalls».

Per segon any consecutiu la nostra Colla hi va tenir la seva representació.

Aquest any hem estat cinc els companys de la Colla que marxant el dissabte a mig dia ens vàrem presentar a la dita muntanya per a passar-hi un dia i mig en un ambient ple de joia, alegria, i joventut.

L'excursió es pot fer en cotxe fins a Coll Formic. Es un viatge molt bonic, en el qual el cotxe va lliscant per carreteres i camins plens d'una vegetació admirable.

Una vegada arribats a Coll Formic, ens veiem obligats, a deixar el cotxe i a continuar l'excursió com a vertaders excursionistes, a peu. El camí és costós, però el sol fet d'admirar la naturalesa, els comentaris que es fan entre els companys i sobre tot l'esperit de companyarisme regnant en els nostres cors, fa que el camí difícil es faci agradable i senzill.

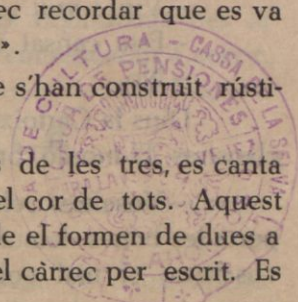
El què diferencia aquest gran «Aplec de Matagalls» de molts d'altres és la germanor que omple a tots els assistents en aquesta concentració. Aquest any vàrem comptar pels voltants d'unes dues-centes tendes, de la gran majoria de Colles i Agrupaments excursionistes de tot Catalunya.

Els festetjos comencen al dissabte a la nit amb un grandíós foc de camp. En ell hi prenen part representants de totes les Colles abans esmentades. Es un seguit de cançons, jocs i rialles que alegren la nit sota el cel on les estrelles sembla que juguen a la cuit amb els pocs núvols que per ell es passegen. Es curiós veure com tothom va amb al seu «lot» cap el lloc on es va a celebrar el dit «foc de camp». Veus com la llum que il·lumina el pas s'amaga entre les tendes que creuen en el camí d'una fita comú.

La xirinola s'acabà més enllà de la mitja nit quan els cossos, cansats ja del jorn passat, demanen el merescut descans. Crec recordar que es va acabar entonant «l'Himne a la Muntanya de Matagalls».

L'endemà hi a missa a totes les fonts, en les que s'han construït rústicament altars per a la seva celebració.

A l'acavament de l'ultima missa, pels voltants de les tres, es canta «L'hora dels adéus». Cant que com sabeu, enterneix el cor de tots. Aquest cant té lloc en un paratge grandíós. Penseu que el cercle el formen de dues a tres mil persones. Es cosa que crec no us podeu fer el càrrec per escrit. Es cosa digne de veure.



Havent dinat, camí de retorn. Tot són cares tristes i a la poca estona de fer camí, plenes d'enyorança. Tot són comentaris de moments passats i de records que difícilment en aquesta vida oblidarem.

Com a nota curiosa us he de dir que vàrem trobar un matrimoni, els dos fills de Cassà. Em refereixo a Francesc i Cunillera Mundeta Albertí. Vàrem tenir una gran alegria que, entre tanta de gent, hi hagués algú de Cassà amb les mateixes aspiracions que nosaltres: cercar per uns moments una tranquil·litat i una pau envejables en tots els llocs de la terra.

En el pensament de tots hi ha la mateixa idea, «fins l'any que ve».

NARCÍS ARTAU I VALLS

BIBLIOTECA

Hem rebut del mestre Josep Coll i Ligora dos llibres en els que ens posa al descobert el neixament, història i desenvolupament de la sardana.

Aquest són:

Contra la falsa sardana de Lluís Albert i **La Sardana** de Joan Amadés.

COMENTARIS

Blai Bonet

El Mar

Confessió de l'autor:

Una tarda, després de moltes voltes per la ciutat, després de furioses voltes entorn meu, vaig pujar a la Cartoixa de Montalegre. A Tiana, davant la creu dels caiguts, vaig trobar un taxi.

- A Montalegre.

- Si.

Darrera els vidres del cotxe, mirava els pins retallats, obscurs, les vinyes roges, les llargues terres ocre, ondulants, i el mar que, lluny, lluïa com una làmina d'alumini. I a mig camí, el taxista, un home bo i gris:

- Quants anys té?

- Vint-i-vuit.

- Està cansat de la vida?

- No.

Dins la Cartoixa, a l'esquerra d'un monjo pàl·lid i atlètic, voltava els claustres. El monjo, bru i lleidatà, em posà una mà damunt l'espatlla... Deia:

- Vosaltres, els xicots de la postguerra, porteu el mal com un soldat porta les benes damunt la nafra. El mal en el teu interior no és orgànic. En vosaltres, el mal cobreix la bondat, senzillament. La joventut que viu cremant-se, tu, és més evangèlica del que creieu. Tot el que no és mediocre

és evangèlic. Creu-me. La frase de Crist: «els darrers seran els primers», probablement no significa res més que això.

Després digué:

– Els qui t'han masegat seran jutjats segons la teva puresa d'esperit.

En sortir de Montalegre, vaig escriure les planes que segueixen, un senzill testimoni meu i d'altres companys, que, en les idees i en la pell, han sentit les paraules del príncep d'aquest món a un personatge d'aquest llibre:

– Això és la guerra que ve després de tota pau, aquesta guerra que penetra en la terra, crea coves obscures i excita la luxúria. Com el mar.

BLAI BONET (De la Confessió de l'autor)

EL GUEPARD («Il Gattopardo») del Príncep de Lampedusa

«... jo descobria en el Príncep de Lampedusa allò tan extraordinari que és un «germà de l'ànima». Un germà gran, naturalment; i un gran germà. Per desgràcia, el príncep ja era mort quan la seva novel·la aparegué, començant la volta al món amb l'èxit que tots sabem; però a través d'aquell llibre era com si el conegués de tota la vida. Jo el tinc per la novel·la més gran que s'ha escrit en aquest últim quart de segle; i he tingut després la satisfacció de veure sustentar aquest mateix judici crític per figures literàries de les tendències més diverses (el poeta Aragon, per exemple). D'aleshores ençà em preocupava que una obra tan significativa, al marge de tota moda, tan lluny de tot gregarisme –Imitatores, servum pecus!– no fos incorporada a la nostra llengua...»

LLORENÇ VILLALONGA
(Del Pròleg del traductor català)

Classes de català.– Des de principis del mes de juliol s'està desenrotllant en el local de la Colla un curset accelerat de Gramàtica Catalana. Ha despertat gran interès, sobretot dintre l'ambient estudiantil de la nostra població. El nombre d'assistents és d'uns quinze alumnes.

Aquestes classes especials d'estiu es donàren per acabades la primera setmana de setembre.

Material.– Per anunciar les excursions i els altres actes organitzats per la Colla, s'han comprat dugues pissarres que dintre poc començaran a servir.

ASSAIGS CULTURALS

El passat dia 15 de juliol es donaren per començades unes conferències en el nostre local.

Com tots ja sabeu, per l'últim butlletí, aquesta mena de conferències són donades per socis de la «Colla» desenrotllant un tema, el qual es

recomana estigui decantat cap a la seva branca d'estudis, tant manuals com intel·lectuals.

Considerem que els socis que hagin assistit a aquestes conferències han pogut millorar els seus coneixements en general.

La primera que es va donar, va ser sota el títol «La pintura moderna i Picasso». Va desgranar-la amb molta agilitat i coneixement del tema el nostre company En Joan L. Frigola, estudiant d'arquitecte.

El dimecres dia 22, el nostre bon amic L'Enric Ametller, estudiant de Dret, ens va parlar sobre «L'home d'avui». Va donar també una pinzellada al gran problema de la Immigració. Amb aquesta conferència, L'Enric ens va donar una sèrie de coneixements dels quals n'estàvem del tot orfes.

El dia 29 l'amic Joan Raurich, estudiant de Ciències Econòmiques, ens va parlar sobre el tan discutit tema «Els països subdesenrotllats». Amb aquesta conferència ens vàrem donar compte, una vegada més, de la fam i de les necessitats que hi ha en aquest món. El col·loqui va estar molt animat.

El dia 12 d'agost En Josep M.^a Pascual, el qual ha acabat la carrera de medicina general aquest any, ens va parlar sobre l'«Evolucionisme». Tema molt interessant i de difícil explicació.

En el col·loqui, i amb autoritat en la seva paraula, ens va aclarir una sèrie de punts referents a la reproducció i herència que no havien quedat del tot clars.

El dia 19 –cinquena conferència– el nostre company En Joan Maymí, estudiant de Perit Elèctric, ens va parlar d'un tema per molts de nosaltres desconegut. Aquest era «Maquinisme i Revolució Industrial». Ens va parlar de la transformació de la indústria, en general, donant-nos a conèixer les causes i les conseqüències.

En el col·loqui es varen tractar diversos punts, tots girant sobre el tema, entre el que puc fer ressaltar la diversitat d'opinions sobre la possible aplicació de l'Energia Atòmica a la indústria.

El passat dia 26, el nostre amic En Narcís Artau, obrer, ens va donar la sissena conferència sota el títol «Medicina i aliment natural».

Entre altres coses ens va parlar de les propietats que tenen per el nostre cos tota classe de vegetals, de la necessitat que té el nostre organisme d'un compte adequat i de l'ajut corporal que ens proporcionen les fonts de la naturalesa com són el sol, l'aigua i l'aire.

Totes aquestes conferències han estat assessorades i presidides pel nostre mestre de català En Manuel Tolosà Surroca.

J. M.

El deport a Cassà de la Selva: Cinquanta anys enrera

Cròniques d'un supervivent (2.^a part)

ERA ja força avançat el mes de juny de l'any 1913 quan vaig arribar a Cassà per passar les vacances. El motiu del retard foren els meus exàmens de «revàlida» per optar al títol de batxiller. Una etapa de la meua vida d'estudiant es tancava.

Tots els estudiants ja feia dies que s'havien examinat del curs corresponent i disfrutaven de les delícies de l'estiu en l'ambient calorós del poble. Alguns d'ells no s'havien pas mogut en tot l'any, sols per anar-se a examinar a l'Institut de Girona, car seguïen llurs estudis lliurement sota la direcció del senyor Gener, de tan bona memòria.

Hi havia una certa desgana per a repetir l'experiència deportiva de l'estiu anterior. Mossèn Joaquim, com era natural, assenyalava la conveniència de què el camp d'esbarjo tenia que ésser pel recreu exclusiu dels nois joves i pertanyents a la «Congregació dels Lluïsos». A uns altres ens semblava que valia més que fos per a tothom. I amb un estira i arronça anaven passant els mesos.

L'oncle Pepito Pascual que era home de moltes iniciatives, ostentava el càrrec de president del «Centro Económico», entitat recreativa i cultural, sense cap mena de color polític ni religiós que aplegava una xifra molt creixcuda de socis de totes les tendències i mentalitats del poble, però que no tenia jovent. L'oncle va creure que amb el mirallet del deport podria atraure un bon estol, i, tal dit tal fet, molt avançat el mes d'agost, llogava per trenta-sis duros anyals el camp que en Constantins tenia a mà dreta del camí del Remei, tot seguit de les cases dites de «la Lluna». A les poques hores es concretava un altre club que sota el nom de «Pàtria F. C.», tindria el seu camp a l'altre costat de l'estació del tren, a llevant de la casa del senyor Innocenci Cassà.

El club del Centre Econòmic prengué el nom de «Club Deportivo Cassà» i els seus equipers lluïem pantaló blanc i jersei amb llistes roges i grogues. Pel dir de tothom era el del camp d'en Constantins, i els del Pàtria els del camp d'en Sèncio. Aquests portaven pantaló blanc i jersei verd i blanc.

Per les fires de Sta. Tecla tingueren lloc els primers partits. Hi hagué acord per les dades: El primer dia el Pàtria jugà contra el club ganxó que tenia el camp en els terrenys de la Cooperativa fundada pel malaguanyat

Mossèn Sants Boada. Els guixolencs perderen la partida per un gol a zero. Entre els jugadors d'aquest club hi havia en Pep Surís, fins fa poc interventor de la Diputació de Girona i que no faltava pas mai a la Festa Major i a la Fira del nostre poble. De l'equip del Pàtria recordem entre altres, als dos germans Cristià, Joaquim Dausà, Josep Dausà avui dia capellà de l'Hospici de Girona, Josep Oliver, Canyigueral, Pagès, Carreres, Gruart...

L'endemà jugàrem nosaltres. Vingué el segon equip del Strong de Girona, reforçat amb elements del primer. Abans del partit hi hagué la «passada». Sortírem equipats del Centre Econòmic acompanyats de la Junta de l'entitat i de molta mainada. L'orquestra-cobla dels «Enriquets» feia sonar una airosa marxa que, a la vegada, servia d'esqué perquè la gent es decidís a venir. Omplirem i amb els ingressos, pràcticament, es cobrirent les despeses de tot l'any.

Guanyaren la partida els gironins per cinc gols a un. Sis vegades hagué de repetir l'orquestra la marxa per a saludar la consecució dels gols. El del Cassà fou lograt per Ventura Nadal. Veu's ací els noms dels estrenes derrotats: Angel Bou; Gratacòs i Barnés; Nonell (Cistet), Rabell (el cubano) i Oller (Menut); Pascual (Pompeio), Pascual (Domingo), Nadal (Lala), Bosch (Vinyoles) i Faustí Avellí. Gratacòs era un xicot de Banyoles que vivia a Cassà per amor d'estudiar el piano amb mossèn Garcia.

De retorn del partit, també amb música, la Junta del Centre obsequià als dos equips amb dolços i xerès, i, l'oncle Pepito aprofità l'avinentesa per a fer un parlament entusiasta i cordial.

L'existència dels dos clubs no fou motiu que el futbol en el poble portés una vida migrada; al contrari. S'establí una vertadera i profitosa emulació. En el «Deportivo», apart dels jugadors esmentats n'hi havia d'altres, tals com Facundo Barceló, Primitiu Cassà, Deulonder, Quim Poll, Vidal, Quintana, Metje, Riera... i en Mestras de can Geroni Ros feia de director d'orquestra, és a dir d'home del pitu, en els partits que es jugaven en el propi camp, com ho fou Cunillera pels del camp del Pàtria.

Ja no es feia necessària la presència dels estudiants; el deport marxava. En el camp es muntaren unes anelles per fer gimnàs i fins els aficionats que anaven a jornal sacrificaven un quart del mateix, cada setmana, per assistir als entrenaments que tenien lloc els dijous a la tarda.

Des de Barcelona jo mantenia correspondència amb Angel Bou i Nadal. En les seves cartes m'explicaven que havia arribat a treballar a Cassà un guixaire de Girona que es deia Pedrola, jugador del primer equip del Strong i que de la seva destresa en el joc en treien lliçons molt profitoses. Em deien que fins un diumenge havia anat a jugar amb l'equip da Sant Feliu i que havien guanyat. Esperaven la meva arribada per les vacances nadalenques perquè els hi expliqués com era el joc dels equips barcelonins.

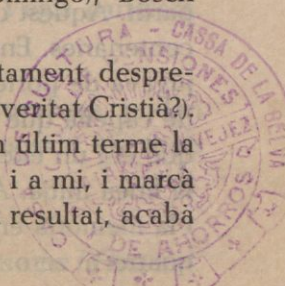
Una vaga estudiantil obligà el tancament de la Universitat unes setmanes abans i com que no tenia res a fer a Barcelona, a darrers de novembre ja era a Cassà. L'endemà d'haver arribat, que era diumenge, jugàrem un partit contra l'equip d'alumnes dels Germans Maristes de Girona, on hi estava intern el meu germà. Molts d'ells eren jugadors del Strong. I al cap de quinze dies jugàrem en el camp nostre un partit contra els del Pàtria. La primera part acabà amb el resultat de dos a zero a favor dels rivals de la localitat. A la segona part permutaren els llocs Rabell i Nadal. Aquest passà a la davantera i Rabell a la mitja. Als vint minuts ja havíem empatat. Engrescats amb el resultat, al cap de cinc minuts assolíem un altre gol que els visitants consideraren poc clar i després de discutir unes estones optaren per retirar-se. Val a dir que deixàrem a Oliver masegat amb moltes trompades i altres carícies.

Aquell mateix vespre el periodista Feliu Elies de la «Veu de Catalunya», donà una conferència en el local del Centre, glosant a propòsit de «El deport, els seus avantatges i inconvenients». Recordo molt bé que ens féu veure com el futbol no era un deport complet i que després d'haver exposat moltes consideracions referents a la pràctica d'altres esports acabà fent una lloança del rem i de l'excursionisme.

Un accident desgraciat truncà la bona marxa del Deportiú. Al cap d'uns mesos caldria afegir-n'hi un altre i que fou el cop definitiu. En un dels partits que se celebraren en la primavera del 1914, absent jo a Barcelona, Ventura Nadal es va trencar el braç. Més d'un cassanenc comentà amb calor que aquell joc era molt violent i propi de les bèsties i no pas de les persones. El cas és que com a conseqüència del fet alguns jugadors, Gratacòs, Nonell, Poll, Avellí, Oller i, no cal dir el propi Nadal abandonaren la seva pràctica. I el bum-bum entre els socis de l'Econòmic anava in crescendo; es parlava de fer una reunió general i de tirar per la borda aquelles innovacions. Però, com que el contracte del camp finalitzava pel setembre, es va seguir tirant.

Per la Festa Major del 14 jugàrem un partit contra els de Llagostera. Com d'habitud hi hagué «passada» i sardanes al camp. I al bell mig de l'estiu tornàrem la visita als del Pàtria. Passant per la via ens traslladàrem vestits des del nostre camp. Els jugadors fórem: Angel Bou; Jose (el noi de can Rafel carnisser, mort a Melilla) i Rabell; Riera (Vellaneda), Pascual (Pompeio) i Facundo Barceló; Deulonder, Metje, Pascual (Domingo), Bosch i Barnés.

De sortida Barnés marcà el primer gol, agafant completament desprevingut al porter Cristià (Jo crec que encara no se'n sap avenir; veritat Cristià?). La tàctica nostre? fou la de marcar constantment a Oliver i en últim terme la d'agafar-li la samarreta. Sols una vegada se'ns escapà a Riera i a mi, i marcà l'empat. A la segona part Bosch desempatà i així amb aquest resultat, acabà la partida que fou arbitrada per Cunillera.



Com es pot veure les forces eren ben igualades.

També aquell estiu anàrem a Gironà a jugar contra el segon del Strong. Perdèrem per dos a zero.

Amb la mainada que venia al nostre camp vàrem organitzar un equip infantil. Els dic mainada car el més gran no tenia 13 anys. Entre els més petits hi havia en Mussitu i en Bosch, a aquest li dèiem «el nap», apenes tindrien deu anys. Un xic més grans eren en Balast, Arderius, en Quim Bou de can Pota; en Bassacoma que era fill d'aquell bon home del Firal que el cridaven a les cases quan hi havia un malalt de mirament i que administrava una purga italiana molt forta que en deien el pagaliano. «El Rist» (Artigas) que era molt punyetero i que es contava que gastava unes espartenyas cada vegada que jugava. Acabà picant descalç. Tant Artigas com Quim Bou viuen a Xile; junt amb altres dos Quims: En Baus i el Subider i com que van molt junts, a Santiago els diuen els tres Quims. Aquests dos darrers en el córrer dels anys fören dos bons jugadors del futbol local. En un partit jugat en el camp de can Costa, Baus que actuava de porter va sofrir una doble lesió en el braç, fractura i luxació del colze, que vaig tenir ocasió d'atendre en calent car em trobava presenciant el partit. Quan suara fa dos anys vaig ésser a Xile i en reunir-me amb ells no paràvem mai de parlar del poble i del futbol pretèrit.

Aquell estiu del catorze esclatà la Guerra Europea i en el poble va sobrevenir una crisi profunda dins l'única industria local. Molta gent va quedar sense feina i s'acabà l'alegria en moltes llars. I així va acabar el futbol en aquella entitat tan genuïnament cassanenca, tan acollidora i tan liberal com era el Centre Econòmic.

L'Estiu següent o sigui el de l'any 1915, vaig arribar a passar les vacances amb ganes de jugar fos allà on fos, i el mateix pensaven el meu germà, en José, L'Estanyol i en Bosch. Els del club Pàtria ens obriren els braços i ens oferiren un lloc en el seu equip. Havien organitzat uns partits per a disputar un trofeu i es contava amb el concurs de tres clubs gironins i un de molt bo que hi havia a Breda. Finalistes del concurs foren el Strong i el Breda. Ambdós vingueren reforçats. No em recordo qui guanyá.

Encar per l'estiu de l'any següent (1916) anàrem a Breda a jugar un partit. Aquest club tenia un camp molt bonic i fresc dins d'un marc d'alzines centenàries. Entre els components del Pàtria recordo a Joaquim Dausà que jugava de porter. Cristià i jo de defenses. De mig centre jugava un estudiant de capellà que es deia Vinyoles que portàrem com a reforç, apoiat per Pagès que era un excel·lent jugador i no em recorda quin fou l'altre que completà la línia mitja. Al davant hi havia Josep Dausà, el meu germà, Oliver, Bosch, i la memòria em falla per recordar qui fou l'altre davanter. Perdèrem per quatre a zero.

A la tardor d'aquell any vaig fer unes oposicions a alumne intern de l'Hospital Clínic i en guanyar-les s'acabaren per mi i per sempre més les interminables vacances estiuenques. Pràcticament vaig deixar el futbol. De jugador de temporada vaig esdevenir un seguidor fanàtic de l'Espanyol de Barcelona. Tinc que confessar que a les meves velleses continuo engrescat, més que mai, amb els avatars d'aquest club. No hi puc fer més. ¡Es tan bonic anar a remolc dels que perden! Així l'alegria és més pregona en les comptades ocasions que a un li toca les de guanyar.

POMPEIO PASCUAL I CARBÓ

Excursions fetes:

Dies 23, 24 i 25 de Juliol acampada a Cala Estreta. 25 components.

Del 14 al 17 d'Agost, Encantats i Llac de Sant Maurici. 3 components.

Dia 23 d'Agost, Aplec de Céret (França) 44 components.

Dia 30 d'Agost, sortida matinal al Puig del Castell. 8 components.

Excursions en Projecte:

Dia 20 de Setembre, LES FONTS DEL LLOBREGAT.

Situació: El Llobregat neix a l'Alt Bergadà, sota la Serra del Cadí, a prop del poble de Castellar de N'Hug, un veritable poble de muntanya situat a 1.500 metres d'alçada. Per concretar, es troba sota La Molina, en província de Barcelona.

Paisatge: El paisatge és de Pirineu, boscos d'avets i prats, abundó d'aigües i vistes de muntanyes com: Pedraforca, Peguera, Llançada, Cadí, ben conegudes de nom. A més veurem neixer de la roca el riu Llobregat, al que seguirem bon tros per carretera, quan passa encaixonat entre les muntanyes.

Viatge i Caminada: El viatge amb cotxe serà llarg, però bonic. Per contre la caminada molt curta.

Visites: Si tenim oportunitat pensem visitar detingudament les poblacions de Berga i Ripoll.

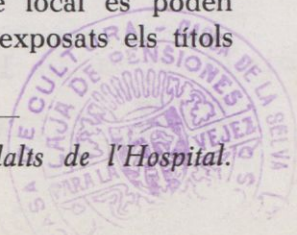
Preus: Socis 190 ptes. - No socis 225 ptes.

Mes d'Octubre, CIUTAT IBERICA D'ULLASTRET. Vegis cartelera.

Altres Activitats:

Cada dijous de 10 a 11 del vespre i en el nostre local es poden escoltar un bon lot de discs. A la cartelera hi trobareu exposats els títols corresponents a cada sessió.

Es seguint fent regularment visites als vells i malalts de l'Hospital.



MOBLES

F

Sucursals a:

Cassà de la Selva

O

Representant:

Francesc Serra

N

Grup Associació Ntra. Sra. de les Sagues

Local núm. 1 - Telèfon 247

T

Palamós i L'Escala

BANYOLES

Carrer Guimerà, núm. 1

Taller: Carrer Nord, núm. 40 - Telèfon 187

Biblioteca de la

~~SOB~~

CAIXA DE PENSIONS PER A LA VELLESA I D'ES-
TALVIS.

Imp. ROURA - Tel. 225 - Cassà

C/. de la Mel. Cassa Selva.